

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

ikke alene til Bekæmpelsen af Tuberkulosen og Studetilskuddet, men ogsaa til de 2½ Mill. Kr. til arbejdsløse og andre trængende. Men hertil kommer, at i det Udvalg, som administrerer Loven, lægger man uhyre Vægt paa, at netop denne Bestemmelse bibeholdes, fordi man erkender, at hvis den skal bort, vil Afsætningen af Kvæg og Oksekød her i Landet blive meget formindsket. Man erkender, at det er i Virkeligheden Landbrugets næststørste Kunde, det her drejer sig om. Tyskland tager det meste, men derefter kommer netop den Kreds af Medborgere, som ved Hjælp af denne Bestemmelse faar Raad til at købe Oksekød, og af den Grund er man meget betænkelig i Udvalget ved at lade denne Bestemmelse falde bort. Det er ogsaa derfor, man har tilraadet Gennemførelse af Lovforslaget i den Skikkelse hvori det her foreligger. Jeg vil derfor sige til de ærede Medlemmer, som kritiserer denne Bestemmelse, at hvis de vil varetage Landbrugets Interesse i denne Sag, saa kan de i hvert Fald ikke ønske, at Bestemmelsen om, at der skaffes billigt Oksekød til disse Kredse, skal udgaa af Lovforslaget.

Det ærede Medlem Hr. Simonsen berørte dernæst Spørgsmaalet om de 4 Mill. Kr. til Kvægtuberkulosens Bekæmpelse og mente, man burde have en anden Ordning i selve Administrationen, saaledes at Beløbet var mere bevægeligt og ikke blev sat til en bestemt fast Sum, som det er sket her; det vilde betyde den Fordel, at man bedre kunde fastholde en bestemt Pris til enhver Tid i Tilskud til de Reagenter, som blev udsat.

Det tror jeg slet ikke er rigtigt. Naar Priserne paa Kreaturer i al Almindelighed svinger op og ned, kan man sige sig selv, at det ogsaa er vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at holde en fast Pris paa Reagenterne. For har man en lav Pris paa Eksportkreaturer og andre Kreaturer, kan man heller ikke have saa høj en Pris paa Reagenterne, som man kunde have, hvis der var en høj Pris paa de andre. Derfor tror jeg slet ikke, at der er rigtigt, hvad man har udtalt, at vi nogen Sinde har haft en Pris paa Reagenter, der laa højere end de Priser, der er opnaaet paa Eksportmarkedet paa det paagældende Tidspunkt. Tværtimod, der er ingen Tvivl om, at dengang vi havde den højeste Pris paa Reagenter, 90 Øre pr. kg, laa Eksportpriserne saa højt oppe, at de, der udrænsede Reagenterne, ingenlunde fik en større Fordel ved at modtage de 90 Øre, end de har nu, hvor de kun faar 70 Øre.

Jeg tror ikke, det er muligt at have en fast Pris her, naar Priserne svinger paa andre Markeder. Det er min Opfattelse, at det rigtigste vil være, naar man vil foretage den fornødne Begrænsning i Forhold til det Beløb, man har, at man sætter en Pris, der svarer til, hvad man har Penge til. Der er en anden Vej at gaa — og der er mange, der opfatter den som bedre —, nemlig at begrænse Antallet, men det vil sige, at hvis der fremkommer Ønsker om at faa mange flere Kreaturer ind under den Bestemmelse, end vi har Penge til, og vi saa begrænser Antallet, vil der i nogle Tilfælde gaa lang Tid og i andre kort Tid, inden man kan modtage Kreaturerne, og det vil i mange Tilfælde virke meget uheldigt for de enkelte Landmænd; nogle kan vente med at komme af med Kreaturerne, andre kan ikke.

Jeg er af den Opfattelse, at det rigtigste vilde være, at man afpasser Priserne saa nøje som muligt efter Markedsprisen paa Kreaturer i Almindelighed, saaledes at man til enhver Tid saa nogenlunde kan aftage Kreaturerne, naturligvis i det Omfang, man har Penge til det.

Det ærede Medlem udtalte dernæst, at vi skulde sætte mere Gang i Destruktionen. Det vil i saa Tilfælde blive umuligt at klare sig med de Penge, der er. Hvis man skal imødekomme det Ønske, maa man i alt Fald ophæve Studetilskuddet, det er indlysende. Hvis man imidlertid i Udvalget nærer dette Ønske, saa skal jeg være villig til at forhandle om det Spørgsmaal, for jeg erkender, at Studetilskuddet egentlig ikke er i Overensstemmelse med Lovforslagets Formaal, idet det jo i høj Grad virker fremmede paa denne Produktion, at man giver et direkte Tilskud. Det viser sig nu efter nogle Aars Forløb, at der er en saadan Opgang i Kreaturbesætningerne, saa vi igen har vanskeligt ved at komme af med Kreaturer, saa dersom Partierne er enige i, at man bør ophæve Studetilskuddet helt ud og ikke, som jeg har foreslaaet det, halvere det i Aar for senere at komme helt bort fra det, skal jeg være villig til at gaa med dertil, idet det jo saa er klart, at man faar flere Penge til den almindelige Destruktion, og jeg tror, at naar Markedet er overfyldt med daarlige Dyr, vil det være heldigt at have større Beløb til Destruktionen. Naar der er Tale om Destruktion, maa man forstaa, at det ikke betyder, at disse Værdier fuldkommen tilintetgøres. De bliver udnyttet industrielt, saaledes at man paa den Maade faar mest muligt ud af dem.

Det ærede Medlem Hr. Fibiger ud-